

hvad det ærede Medlem sagde, har fundet en fuldt tilstrækkelig Imødegaelse af de Betragtninger, der have ledet mig til at indsætte disse Ord.

Hvad angaar Indskydelsen i § 5, 2det Stykke, af Ordene „*efter Justitsministerens nærmere Bestemmelse*“, har det ærede Medlem ganske Ret i, at man ikke bør svække Sundhedsstyrelsens Initiativ. Nej, det bør man ikke, og det har jeg ogsaa meget nødig villet bidrage til. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at dette *kan* bidrage dertil. Naar jeg dog har indsat det, er det, fordi jeg syntes, at vi ellers maatte ind paa en nærmere Specifikation i Loven, end der allerede fandtes fra Kommissionens Side, af, hvilke Anstalter der skulde føres Tilsyn med, og i hvilke Tilfælde det skulde ske. Ellers syntes jeg, man lagde for stor en Del af vort offentlige Livs Sager i Hænderne paa en Sundhedsstyrelse, der dog ikke har og ikke kan have det øverste Ansvar for Ledelsen af de Angiggender, der her er Tale om. Det maa — for saa vidt maa vi have Centralisation her i Landet — samles i et Ansvar hos den øverste, hos Ministeren. Det er det, der har ført mig til at indsætte denne Bestemmelse. Men da jeg, som sagt, er enig med det ærede Medlem i, at det gælder om netop at styrke og ikke svække Sundhedsstyrelsens Initiativ, er det ogsaa min bestemte Hensigt, hvis jeg faar med denne Lovs Gennemførelse at gøre, snarest muligt efter dens Vedtagelse i den Skikkelse, hvori den her af mig er forelagt, at lade udfærdige en Instruks, der giver Sundhedsstyrelsen en saa vid Opgave, som jeg finder paa nogen Maade forsvarlig i de Retninger, der her er Tale om. At man dog ikke deraf kan slutte, at saa kunde jeg lige saa godt lade Ordene „*efter Justitsministerens nærmere Bestemmelse*“ udgaa, vil det ærede Medlem være enig med mig i; thi saa har man dog altid den Udvej, hvis det skulde vise sig, at Regelen virkede anderledes, end man havde tænkt, da at sige Stop igen. Det er kun dette, jeg har tænkt mig med Indskydelsen af de paagældende Ord.

Naar der i Slutningen af samme Paragraf tales om „*indhentet Bemyndigelse fra Justitsministeren i hvert enkelt Tilfælde*“, kan det være, at det ærede Medlem har Ret i, at man kunde spare de fire Ord „*i hvert enkelt Tilfælde*“, og hvis der skulde fremkomme en Ændring i den Henseende til anden Behandling, skal jeg være forberedt paa at tage velvilligt imod den.

Overfor det ærede Medlems Anke over,

at sidste Stykke af § 11, saaledes som den forelaa fra Kommissionens Side, er udeladt, maa jeg fastholde Rigtigheden af min Anskuelse i saa Henseende, nemlig at dette, hvornaar og under hvilke Former raadgivende Embedsmyndigheder skulle have Adgang til at forhandle med Ministeren, er Ting, der ikke egne sig til Optagelse i en Lov. Det synes jeg virkelig, man maa overlade til Ministeren, under hans Ansvar selvfølgelig, at bestemme, og det lige saa vel overfor Sundhedsstyrelsen som overfor Departementschefer og Kontorchefer. Det ligger nær for mig her at pege paa et Forhold, som jeg havde Lejlighed til at gøre Erfaring om i min tidligere Virksomhed som Trafikminister. Generaldirektionen for Statsbanerne indtager jo dog en overordentlig betydningsfuld Stilling under Trafikministeriet, men der er ikke, mig bekendt, paa noget Punkt foreskrevet noget om, at denne Myndighed har mindste Adgang til Forhandling med Ministeren uden igennem de skriftlige Beretninger, som først behandles af Kontorerne og ad den Vej komme til Ministeren. Men desuagtet var der naturligvis en livlig mundtlig Forhandling mellem Generaldirektionen og mig. Noget saadant tænker jeg heller ikke paa nogen Maade paa at afskære med Hensyn til Sundhedsvæsenets Styrelse, men jeg mener kun, at det ikke bør fastslaaes i Loven som en Pligt for Ministeren. Misbruger Ministeren den Frihed, der i saa Henseende er given ham og efter min Mening maa være given ham, saa har man de parlamentariske Midler til at drive ham bort og bør da benytte dem. Det bør være Garantien mod Misbrug — saaledes ser jeg paa Sagen —, mod enevældige Lyster hos en Minister, hvilke jeg ingenlunde ønsker at styrke.

Med Hensyn til § 12 glæder det mig, at man ikke havde noget at indvende imod, hvad jeg der har indskudt om, at Sundhedsstyrelsens Formand ikke maa drive erhvervs-mæssig Lægepraksis. Det laa ogsaa allerede i, hvad Kommissionen i sin Betænkning havde udtalt, saa det var kun en Indsættelse i Lovforslaget af, hvad der maatte antages at være Kommissionens egen Forudsætning. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det ikke kan anses for Meningens med Hensyn til Næstformanden i Lægeraadet eller Apotekerraadet eller til Retslægeraadets 3 faste Medlemmer. Der er ikke indsat og bør sikkert ikke indsættes noget Forbud imod, at de søge Erhverv paa anden Maade; ellers var